

Vasiyetimdir: Sevil Tunaboğlu

‘Vasiyetimdir’ kelimesine ilk kez bir filmde rastlamıştım. Yıldız Kenter oynuyordu. Odasında tek başına oturan bir kadın, bir şeyler yazıyordu. Son noktayı da koyduktan sonra yavaşça katladı kâğıdı, zarfa yerleştirdi. Zarfın üzerine ‘vasiyetimdir’ yazdı ve onu çekmeceye koydu. Başını, bir zafer kazanmışçasına ama hüznünden geri durmayarak kaldırdı, pencereden maziye izler gibi ufka daldı. İşte o an, biri kanalı değiştirdi. Amcam olmalıydı. Onlara misafirlğe gittiğimiz bir akşamda, televizyon da açıktı. Ben ortaokulda okuyordum; en fazla on üç yaşında olmalıyım. O günden beri zaman zaman düşünürüm; “Ben yazsam, ne yazardım?” diye.

Çok uzun yaşamayacağımı hissediyorum. Ve bu his beni sürekli ardıma bakmaya itiyor. Ardımda ise tüm şehrin çöprü var sanki. Biriktirdiğim onca eşyanın, fotoğrafın ve yapılmış/ yapılacak resimlerin akıbetinin ne olacağı dev bir muamma. Bir daha açmamacasına kapadığım kapının ardında, temiz bir dünya bırakmayı tercih ederim; kapıyı açıp içeri giren kendine yer bulsun isterim. Bana annemden yadigâr bu dileğin, sanıyorum ki, sanat işlerimin geleceğiyle ya da - şu hiç sevmediğim kelimeyi kullanacağım -‘kariyerim’le pek bir ilgisi yok.

Yaşadığım şehirde çok olası bir şey; Beşiktaş - Taksim dolmuşunun, tesadüf eseri, bomba yüklü bir arabanın patladığı virajdan geçmesi ve iki gün sonra kendini arkadaşının cenazesinde bulman. Gözlerinin önünde, İstanbul’a ait, elde avuçta ne varsa bir bir yok olması... Emek Sineması, Narmanlı Han, Tarlabası, İstiklâl Caddesi ve şimdi de Karaköy Yolcu Salonu. Evden dışarıya adımını attığın an, yok edilme olasılığın bir gölge gibi peşinde. Hâl böyleyken, olabilecek en kısa zamanda, geride bırakacağım ölümlülüğü ne yapacaklarına karar versem iyi ederim.

Çalışmalarım daha çok resimlerden oluşuyor. Dijital ortamdakiler zaten çeşitli arkadaşlarımın hard disklerinde mevcut. Resimlerimin çoğu tual resmi. Güvendiğim birkaç arkadaşımın depolarında durabilirler. Yer kaplamasınlar diye resimler rulo yapılabilir; şaseleri çıkarılıp sobada yakılabilir. Arkadaşlarım resimleri kendi aralarında bölüşebilirler de. Duvarlarına assınlar mesela. Zaten herhangi bir müzayedeye iş vermeyeceğimi de bildiklerinden, resimlerimin yok pahasına satılmasına göz yummazlar. Bu gerçekleşirse de yapacak bir şey yok. Kemiklerim sızlar en fazla. İşlerimi herhangi bir galeriye de teslim etmezler. Öyle umuyorum. Resimlerim sergilenmek istenirse, gene güvendiğim birkaç kişi rahatlıkla benim adıma karar verebilir. Satış olursa, satışı yapan parayı cebe indirebilir.

Peki ya kim bunlar? Ya hepsi benden önce ölürse? Eyvah! Ayrıca nerede bu depolar? Ya felaket bir deprem olur da yıkılırlarsa? Ya korkunç bir yangın çıkarsa? Ya kül olurlarsa?

Tüm bunları organize edemeyecek kadar tembelim ben. Anda, ardımda ve ufak hayâllerle gelecekte salınıp duruyorum. Gelip geçicilikle avunuyorum.